

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 191

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΣΟΥ Ἰς ΜΕ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΙ

Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη

Ἡ καρδιά μου σφίγγεται τόσο δυνατά.
Τά μάτια μου γίνονται τόσο θαμπά.
Ὁ ἀναστεναγμός μου πιό βαθύς.
Κύριε, στίς δύσκολες στιγμές μή μ' ἀφήνεις.
Παρουσιάσου. Ἔλα στό πλάϊ μου.
Μίλησέ μου μυστικά, ὅπως Σύ γνωρίζεις.
Σέ θέλω, Ἰησοῦ μου, πολύ κοντά μου.
Κύριε, πρόφθασε Σύ τά σφάλματά μου.
Ἐσύ γνωρίζεις τό καλύτερο γιά τόν καθένα μας.
Δώσε τίς λύσεις, Κύριε,
Φώτισέ με στίς ὀρθές ἀποφάσεις.
Τό ἔλεός Σου ἰς μέ καταδιώξει. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Βημόθυρα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τῆς κατεχόμενης
Περιστερώνας Ἀμμοχώστου. Ἅγιοι Βασίλειος καί Χρυσόστομος. 1778

Γιώργου Κυπριανού

Είς μεγάλη άμηχανία μέ έφερε ένα άπρόσμενο τηλεφώνημα. Ήταν ένας φίλος μου πονεμένος, χρόνια καθηλωμένος, δεκαετίες άπομονωμένος λόγω τετραπληγίας. Ήθελε άπλά νά «κοινωνήσει» πνευματικά καί φιλικά μέ κάποιον, μιά καί ή έπιδείνωση τής άσθενείας του καί ό άποκλεισμός τών έπισκέψεων λόγω πανδημίας τόν έχουν ζορίσει πολύ. Αρχίσαμε νά μιλάμε όπως πάντα. Αύτός μέ δυσκολία καί 'γώ μέ όση συμπάθεια μπορούσα. Άθελά μου, ή κουβέντα γύρισε στό θέμα τής πανδημίας καί σέ πρόσφατους θανάτους νέων ανθρώπων.

Όπόταν, ξαφνικά, μέ διακόπτει για νά μου πει ότι δέν θέλει πλέον νά άκούει άρνητικά καί μέ παρακάλεσε νά γυρίσουμε τήν κουβέντα μόνο σέ θετικά καί πιό ευδιάθετα θέματα. Μέ έπιασε έξ άπροόπτου. Τότε άκριβώς συνειδητοποίησα πόσο μεγάλη έλλειψη θετικού θεματολογίου είχα. Έπιασα τόν έαυτό μου νά ψάχνει άπεγνωσμένα θέματα κατάλληλα για νά του αλλάξουν τή διάθεση. Όμολογώ ότι δυσκολεύτηκα. Από τή μιά ή έπικαιρότητα δέν μέ βοηθούσε καθόλου. Από τήν άλλη, ή προσωπική καί κοινωνική μου ζωή δέν είχαν τόσο ένθαρρυντικά καί ευδιάθετα θέματα, για νά βοηθήσουν έναν άνθρωπο πού έψαχνε έπειγόντως σανίδα θετικής ένέργειας καί ψυχικής ανάτασης.

Αποκαλύφθηκε μπροστά μου, δυστυχώς, ή γύμνια μίας ύπο-

λανθάνουσας μίζερης ζωής, πού μπορεί φαινομενικά νά διατηρεί τήν σωματική της υγεία αλλά ψυχικά νά είναι ανάπηρη από χαρά και έλπίδα. Καί είναι αλήθεια ότι τό μεγάλο ζητούμενο σήμερα τής ανθρωπότητας, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι ή «χαρά», ή ουσιαστική, έσωτερική και ζωογόνος «χαρά». Αυτό έχει ανάγκη ό κόσμος, αυτή είναι ή δίψα και ό στόχος τελικά του κάθε ανθρώπου. Νά βρεί τήν χαρά στή ζωή,

νά βρεί τήν χαρά τής ζωής, για νά μπορέσει νά σβήνει λίγο λίγο τήν κάψα και τό πύρωμα του πόνου, τής δυστυχίας, των δυσκολιών, των αναπάντεχων τραγικών, τής μοναξιάς και τής άποτυχίας. Καί ό φίλος μου αυτό αναζητούσε και έπρεπε έγώ νά ήμουν έτοιμος νά του τή μεταδώσω. Προσπάθησα και, πιστεύω, έδωσα όσο περισσότερο απόθεμα είχα. Κι όμως, δέν ήταν άρκετό.

Κάποτε σέ μία άλλη συζήτηση πού είχαμε, πάλι μέ άφορμή ένα άλλο τηλεφώνημα «κοινωνικής ανάγκης», μου έκμυστη-

ρεύτηκε μία μεγάλη αλήθεια, ή όποία μέ έλεγγξε άκόμη περισσότερο. Μου είπε ότι ό κόσμος λανθασμένα πιστεύει πώς τό πιό δυνατό παυσίπονο είναι ή μορφίνη. Τό πιό δυνατό παυσίπονο είναι ή ανθρώπινη παρουσία. Ή κουβέντα μέ ένα φίλο, ή άπλή παρουσία κάποιου άγαπημένου προσώπου, ό καλός ό λόγος μπορεί νά διώξουν μακρυνά, όπως μου είπε, άκόμα και τόν πιό επίπονο πόνο. Καί άσφαλως μιλουσε από έμπειρία.

Τό μεγάλο ζητούμενο, λοιπόν, πέρα από όλα τά αναγκαία υλικά και έξωτερικά, πέρα άκόμα και από αυτή τήν υγεία, είναι ή χαρά τής παρουσίας του άλλου ανθρώπου. Πρέπει πάση θυσία ό κόσμος νά ξαναβρει τή χαρά. Τήν χαρά πού έχει χαθει μέσα στά τόσα αναπάντεχα και τραγικά τής ζωής. Πρώτα σκάβοντας βαθιά μέσα μας και έπειτα κοιτάζοντας μέ φιλανθρωπία τόν κόσμο γύρω μας. Καί αυτό πρέπει νά γίνει τό συντομότερο. Αρχίζοντας από μένα. Για νά είμαι έτοιμος στό έπόμενο τηλεφώνημα. Για νά είμαστε έτοιμοι στήν έπόμενη «έπείγουσα» κλήση αναζήτησης χαρᾶς. ❖

Ο κάθε άνθρωπος ως ανεπανάληπτο πρόσωπο έχει ιδιαίτερη προσωπική σχέση μέ τόν Προσωπικό Θεό, ιδιαίτερο πνευματικό όνομα και μοναδική πορεία πνευματικής αναπτύξεως και τελειώσεως στή ζωή του.

Άρχιμ. Ζαχαρίας Ζάχαρου

ΠΑΝΤΑ ΚΑΠΟΥ ΆΛΛΟΥ

Έλένης Γλύκατζη Άρβελέρ

Μοῦ λένε γιά τή ζωγραφική, ὅτι “αὐτός εἶναι μεγάλος ζωγράφος καί ζωγραφίζει ὠραῖα πράγματα, ὅπως ἀκριβῶς τά κάνει ἡ ἴδια ἡ φύση”. Ἐγώ λέω ὄχι! Αὐτός εἶναι μικρός ζωγράφος, γιατί ἀπ’ τή στιγμή πού ὑπάρχει ἡ φωτογραφία δέν ἔχουμε πιά ἀνάγκη ἀπό ἕναν ζωγράφο πού μιμεῖται τή φύση. Πρέπει καί ἡ τέχνη νά πηγαίνει κάπου ἄλλου. Πάντα κάπου ἄλλου. Καί αὐτό τό “κάπου ἄλλου” ἰσχύει καί γιά τή γνώση καί γιά τόν τρόπο ζωῆς καί γιά ὅλα.

Λοιπόν, ἂν δέν εἶσαι ἔτοιμος νά πᾶς κάπου ἄλλου, τότε ἔχεις γεράσει. Αὐτό τό “ἄλλου” εἶναι πού οἱ νέοι δέν πρέπει νά ξεχάσουν ποτέ κι ὅταν λέω τό “ἄλλου” δέν τό λέω μόνο τοπικά καί γεωγραφικά. Τό νά κάνεις κάτι μέ διαφορετικό τρόπο ἀποτελεῖ ἕνα προνόμιο, ἕνα νεανικό προνόμιο κι αὐτό δέν πρέπει ποτέ νά τό ξεχνοῦν οἱ νέοι. ❖

ΓΙΑΤΙ ΗΨ ΠΟΝΩ, ΘΕΕ ΗΘΟΥ;

Μοναχοῦ Μωϋσῆ Ἀγιορείτη

Εἶναι ἀλήθεια πῶς στὰ χεῖλη τοῦ κάθε πονεμένου συχνά ἀνεβαίνει ἐκεῖνο τό γνωστό καί βαθύ «γιατί σ' ἐμένα, Θεέ μου»; Στό ἀνθρώπινο αὐτό «γιατί» δέν νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει μία εὐκόλη καί γρήγορη ἀπάντηση. Ἡ ἀπάντηση θά ἔλθει πιό ἀργά ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἐσταυρωμένο Θεάνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος ἀξιῶνεται νά συμμετέχει στόν σταυρό τοῦ Κυρίου. Μή νομίζετε ὅτι εἶναι κάτι μικρό αὐτό.

Μέσα ἀπό τόν πόνο οἱ προσευχές εἶναι σίγουρα πιό κατα-
νυκτικές, πιό θερμές, πιό εὐπρόσδεκτες. Δίνουν κατ' ἀρχάς τή
γαλήνη τῆς ὑπομονῆς στή δοκιμασία, λιγοστεύουν τήν ἀπαιτη-
τικότητα, ταπεινώνουν ἀληθινά, χαρίζουν τή χαρά τῆς ἐλπίδος
καί τήν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Μέσα μας θά βροῦμε τόν Θεό. Ὅσο
πιό γρήγορα τόν συναντήσουμε τόσο πιό γρήγορα θ' ἀπελευ-
θερωθοῦμε καί θά χαροῦμε ἀληθινά. ❖

ΒΑΣΤΑΞΕ ΜΕ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Τ

ό Γεροντικό είναι κατάσπαρτο από πτώσεις και ανάτασεις, αμαρτίες και μετάνοια, λάθη και διορθώσεις. Ένα τέτοιο περιστατικό αναφέρεται στο βίο του άββ̄α Παύλου του Κοσμίτη. Αυτός ζούσε με τον αδελφό του Τιμόθεο στη Σκήτη. Συνεχώς, όμως, συζητούσαν μεταξύ τους, αντιλέγοντας ο ένας στον άλλο. Μία μέρα του λέει ο άββ̄ας Παύλος:

- Μέχρι πότε θά ζοῦμε ἔτσι;

Καί τοῦ λέει ὁ άββ̄ας Τιμόθεος:

- Κάνε μου τή χάρη καί, ὅταν εἶμαι σέ δύσκολη θέση καί θέλω νά τσακωθῶ μαζί σου, βάσταξέ με· καί, ὅταν ἔρχεσαι ἐσὺ ἐπάνω μου, θά σέ βαστάξω ἐγώ. Καί κάνοντας ἔτσι ἀνακουφίστηκαν τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τους.

Εἶναι σοφία νά κατανοοῦμε τή δυσκολία πού κρύβει μέσα του τό πρόσωπο, ὅταν συμπεριφέρεται ἄσχημα. Χρειάζεται ἀγάπη, γιά νά τό ἀγκαλιάσουμε ὅπως εἶναι καί νά τό «βαστάξουμε». Αυτό τό «βάσταξέ με», κρύβει τή συνειδητοποίηση τῆς ἀδυναμίας του ἀλλά, συγχρόνως, καί τή σιωπηλή κραυγή πού ἀναζητᾶ μία ἀγκαλιά, γιά νά ξεποστάσει ἀπό τόν κάματο τοῦ ἑαυτοῦ καί τοῦ κόσμου του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ξέρουμε, κουβαλᾶ τή δική του ἱστορία, τό δικό του κρυφό πόνο καί δυσκολία, ὅπως καί τά δικά του χαρίσματα καί προτερήματα. Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του σέβεται τό κάθε πρόσωπο,

τήν ιδιαιτερότητα καί τήν ἐλευθερία του. Γιατί ἀγαπᾶ! Μόνο ὁποῖος ἀγαπᾶ μπορεῖ νά «βαστάξει» τή δυσκολία τοῦ ἄλλου, νά τόν ὑπομένει καί νά τόν συγχωρεῖ προχωρώντας στή ζωή. Καί βέβαια, ὅλοι θά θέλαμε κοντά μας ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο.

Ὡστόσο, τό σημαντικό εἶναι νά γίνουμε ἐμεῖς ὁ ἄνθρωπος πού ὁ διπλανός μας θά μπορεῖ νά “γείρει σέ μᾶς” μέ τήν πεποίθηση πώς θά τόν “βαστάξουμε” μέ εὐχαρίστηση. Ἄλλά κανεῖς δέν μπορεῖ νά τό κάνει, ἂν κυριαρχεῖ ὁ ἐγωκεντρισμός κι ἂν ἀπουσιάζει τό πνεῦμα τῆς θυσίας.

Θεωροῦμε πώς ἡ χριστιανική ζωή συνίσταται στήν τήρηση τῶν «θρησκευτικῶν καθηκόντων» μας, δηλαδή στόν ἐκκλησιασμό, τήν προσευχή καί τή νηστεία καί ἄλλα. Αὐτά, ὅμως, ἀπό μόνα τους, μπορεῖ νά ὀδηγήσουν στό φαρισαϊσμό. Ὁ Χριστός μίλησε γιά τήν ἀγάπη ὡς τήν πρώτη καί κύρια ἐντολή. Ἐκεῖνος μᾶς ἀγάπησε ὅπως εἴμαστε, “βαστάζοντας” τό βᾶρος μας. Δέν

μπορεῖ οἱ δικοί Του νά ζοῦν διαφορετικά! Ἐτσι, κάθε φορά πού “βαστάζουμε” τόν ἀδελφό, μέ κόπο καί ἀγάπη, δέν κάνουμε τίποτε ἄλλο παρά νά ἐπαναλαμβάνουμε στή ζωή μας τή ζωή Του καί νά γινόμαστε ὅμοιοι μέ τό Χριστό καί Θεό μας. ❖

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Γερόντισσας Φιλοθέης
Ἡγουμένης Ἱ. Μ. Παναγίας Βρυούλων

Ελοι ἔχουμε ἀνάγκη νά γνωρίσουμε τόν ἑαυτό μας, νά τόν ἀγαπήσουμε παρόλα τά ἐλαττώματά μας, νά τόν ἀποδεχτοῦμε. Ἡ πορεία αὐτή δέν εἶναι εὐκολη οὔτε προβλέψιμη. Μοιάζει πραγματικά μέ ἕνα μακρύ καί δύσκολο προσκύνημα, μοιάζει μέ ἀνάβαση σέ δύσβατο βουνό ἢ σάν κατάδυση σέ ἀχαρτογράφητα νερά.

Εἶναι, πράγματι, δύσκολο ἐγχείρημα πού δέν σταματᾶ ποτέ, ἀλλά πραγματικά ἀξίζει νά τό προσπαθήσουμε. Εἶναι ἀπαραίτητο νά γνωρίσουμε τόν ἀληθινό ἑαυτό μας, ὄχι ὁμως γιά νά

καλλιεργήσουμε τήν φιλαντία μας καί νά ἀπομονωθοῦμε ἀπό τήν ἀγαπητική μας σχέση μέ τούς ἀδελφούς μας ἀλλά γιά νά ἀνακαλύψουμε τό ὄμορφο πού κρύβεται μέσα μας ὡς δῶρο τοῦ Χριστοῦ. Εἶμαστε πλασμένοι «κατ'εἰκόνα Χριστοῦ» μέ προοπτική ὅλοι μαζί νά φτάσουμε στό «καθ' ὁμοίωσιν».

Θά πρέπει νά ἐργαστοῦμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά ἀνακαλύψουμε τίς δυνάμεις καί τά χαρίσματα πού κρύβουμε μέσα μας ὡς δῶρα Θεοῦ καί νά ἀγωνιστοῦμε νά τά καρποφορήσουμε. Ἐτσι θά γνωρίσουμε, θά ἀγαπήσουμε, θά ἀποδεχτοῦμε τόν ἑαυτό μας καί στήν συνέχεια θά ἀγαπήσουμε καί θά ἀποδεχτοῦμε καί τούς συνανθρώπους μας, καί θά ἀποδεχτοῦμε καί θά ἀγαπήσουμε καί τό ἀρχέτυπό μας, τόν Χριστό.

Γιά νά φτάσουμε, ὅσο μπορούμε, στήν ἀληθινή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας, θά πρέπει νά στραφοῦμε στήν «βαθεῖα καρδιά», στόν ἐνδότερο ἑαυτό μας, στό βάθος τῆς ὑπάρξεώς μας, ἐκεῖ πού ἐνώνεται ὁ νοῦς μέ τήν καρδιά. Θά πρέπει νά στρέψουμε τήν προσοχή μέσα μας, χωρίς περισπασμούς καί φασαρίες, νά μείνουμε δηλ. λίγο μόνοι μέ τόν ἑαυτό μας καί νά τόν ἐξετάζουμε προσεχτικά.

Αὐτή ἡ αὐτομεμψία θά μᾶς βοηθήσει καί νά ἐλέγχουμε καθημερινά τά λόγια καί τίς πράξεις μας, ἀλλά καί μᾶς προφυλάσσει ἀπό τόν μεγάλο πειρασμό τῆς κρίσης καί τῆς κατάκρισης τῶν ἄλλων. Ἐπίσης, ἡ αὐτογνωσία μᾶς βοηθᾷ νά γνωρίσουμε καί νά ἀγαπήσουμε τόν δημιουργό μας, τόν μόνο ἀληθινό Θεό.

Αυτός ο αγώνας θέλει πολύ κουράγιο και θέληση, θέλει ειλικρίνεια απέναντι στον εαυτό μας και απέναντι στον Χριστό. Αναγνωρίζοντας τα πάθη και τα λάθη μας καλούμαστε να σταθούμε μπροστά στον Χριστό και να του ζητήσουμε βοήθεια για να θεραπευτούμε. Από μόνη της η αυτογνωσία δεν αποτελεί αυτοσκοπό ούτε αυτοθεραπεία. Μας βοηθά όμως πολύ μέ την προοπτική ότι στο τέλος του δρόμου υπάρχει η ελπίδα ή όποια δεν είναι άλλη από το πρόσωπο του Χριστού που «θεραπεύει τα ασθενούντα και αναπληρώνει τα ελλείποντα».

Κάνοντας, λοιπόν, αυτήν την συστηματική εργασία στον εαυτό μας, και πάντα με την χάρη του Θεού, αποφεύγουμε τις τρομερές παγίδες και τα λάθη στα όποια μπορεί να οδηγηθούμε και να παρασύρουμε και άλλους, όταν έχουμε και προβάλλουμε μία ψεύτικη εικόνα του εαυτού μας. Γινόμαστε πιο συνεργάσιμοι, πιο ειρηνικοί, πιο καταδεκτικοί, πιο ανθρώπινοι. Σεβόμαστε και αποδεχόμαστε και τους συνανθρώπους μας όπως θέλουμε να μας αποδέχονται και εκείνοι, σεβόμαστε και το περιβάλλον, αφού όλα αποκτούν μία ομορφιά και μία ιερότητα.

Και ακόμη και αν δεν τα καταφέρουμε να γνωρίσουμε έντελώς τον εαυτό μας δεν πειράζει. Άρκει να γνωρίσουμε και να παλέψουμε με εκείνο τό κομμάτι του εαυτού μας που γίνεται άφορμή να αδικούμε και να πληγώνουμε και εμάς τους ίδιους αλλά και τους άλλους ανθρώπους. ❖

ΕΝΟΤΗΤΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μεγάλου Βασιλείου

Είναι απολύτως απαραίτητο ολόκληρη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ νά διαφυλάξει μέ ζήλο τήν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν εἰρήνῃ, ὥστε νά πραγματοποιθoῦν τά γραφόμενα στό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ὅτι πολὺς λαός πού πίστεψε ἔγινε μία καρδιά καί μία ψυχή. Καί τοῦτο σημαίνει: κανένας ἄς μήν ἐπιμείνει στή θέλησή του, παρά ὅλοι ἀπό κοινοῦ ἐν ἐνί Πνεύματι ἄς ἀποθέσουμε τό θέλημά μας στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος εἶπε: “καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ οὐχί ἵνα ποιῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με”. Εἶναι ξεκάθαρο ἀπό αὐτό ὅτι γιά ολόκληρη τήν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὁμόνοια κατὰ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ὅταν τηρήσουμε αὐτό στήν πνευματική κοινότητά μας, τότε εἴμαστε

ἀληθινά “σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους” καί μεταξύ μας ὑπάρχει ἡ ὑπέροχη συμφωνία καί ἡ μακάρια πνευματική συνένωση». ❖

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΡΝΕΣ

Ἦ αλαιά συνηθίζαμε, κατά τήν ἑορτή τῶν Θεοφανίων, ν' ἀγιάζομε τά σπίτια. Κάποια χρονιά ἐπῆγα κ' ἐγώ κι ἀγίαζα. Χτυποῦσα τίς πόρτες τῶν διαμερισμάτων, μοῦ ἀνοίγανε κι ἔμπαινα μέσα ψάλλοντας "Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε..." "Ὅπως πήγαινα στήν ὁδὸ Μαιζῶνος, βλέπω μία σιδερένια πόρτα. Ἀνοίγω, μπαίνω μέσα στήν αὐλή, πού ἦταν γεμάτη ἀπό μανταρινιές, πορτοκαλιές, λεμονιές, καί προχωρῶ στή σκάλα. Ἦταν μία σκάλα ἐξωτερική, πού ἀνέβαινε πάνω καί κάτω εἶχε ὑπόγειο. Ἀνέβηκα τή σκάλα, χτυπάω τήν πόρτα καί παρουσιάζεται μία κυρία. Ἀφοῦ μοῦ ἀνοιξε, ἐγώ ἄρχιζα κατά τή συνήθειά μου τό "Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε...". Μέ σταματάει ἀπότομα. Ἐν τῷ μεταξύ μέ ἀκούσανε καί δεξιά κι ἀριστερά στό διάδρομο βγαίνανε κοπέλες ἀπό τά δωμάτια. "Κατάλαβα, ἔπεσα σέ οἶκο ἀνοχῆς", εἶπα μέσα μου. Ἡ γυναίκα μπῆκε μπροστά μου νά μ' ἐμποδίσει.

- Νά φύγεις, μοῦ λέει. Δέν κάνει αὐτές νά φιλήσουν τό Σταυρό. Νά φιλήσω ἐγώ τό Σταυρό καί νά φύγεις, σέ παρακαλῶ.

Ἐγώ τώρα πῆρα σοβαρό καί ἐπιτιμητικό ὕφος καί τῆς λέω:

- Ἐγώ δέν μπορῶ νά φύγω! Ἐγώ εἶμαι παπάς, δέν μπορῶ νά φύγω! Ἦρθα ἐδῶ ν' ἀγιάσω.

- Ναί, ἀλλά δέν κάνει νά φιλήσουν τό Σταυρό αὐτές.

- Μά δέν ξέρουμε ἂν κάνει νά φιλήσουν τό Σταυρό αὐτές ἢ ἐσύ. Διότι, ἂν μέ ρωτήσῃ ὁ Θεός καί ζητήσῃ νά Τοῦ πῶ ποιός κάνει νά φιλήσῃ τό Σταυρό, οἱ κοπέλες ἢ ἐσύ, μπορεῖ νά ἔλεγα:

"Οί κοπέλες κάνει νά τόν φιλήσουν καί ὄχι ἐσύ. Οί ψυχές τους εἶναι πιό καλές ἀπό τή δική σου".

Ἐκεῖνη τήν στιγμή ἐκοκκίνησε λίγο. Τῆς λέω λοιπόν:

- Ἄσε τά κορίτσια νά φιλήσουν τό Σταυρό.

Τούς ἔκανα νόημα νά πλησιάσουν. Ἐγώ πιό μελωδικά ἀπό πρῶτα ἔψαλλα τό "Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε...", διότι εἶχα μία χαρά μέσα μου, πού ὁ Θεός οἰκονόμησε τά πράγματα νά πάω καί σ' αὐτές τίς ψυχές.

Φιλήσανε ὅλες τό Σταυρό. Ἦταν ὅλες περιποιημένες, μέ τίς πολύχρωμες φοῦστες κ.λπ. Καί τούς εἶπα:

- Παιδιά μου, χρόνια πολλά. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπάει ὅλους. Εἶναι πολύ καλός καί "βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους". "Ὅλοι τόν ἔχομε Πατέρα καί γιά ὅλους μας ἐνδιαφέρεται ὁ Θεός. Μόνο νά φροντίσουμε νά Τόν γνωρίσουμε καί νά Τόν ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς καί νά γίνομε καλοί. Νά Τόν ἀγαπήσετε καί θά δεῖτε πόσο εὐτυχισμένες θά εἶστε.

Κοιτάζανε ἀπορημένες. Κάτι πῆρε ἡ ψυχούλα τους ἡ ταλαιπωρημένη.

- Χάρηκα, τούς λέω τέλος, πού μ' ἀξίωσε ὁ Θεός νά ἔλθω σήμερα καί νά σᾶς ἀγιάσω. Χρόνια πολλά!

- Χρόνια πολλά, εἶπαν κ' ἐκεῖνες κι ἔφυγα. ❖

Ἀπό τό βιβλίο "Βίος καί Λόγοι" ἔκδ Ι. Μονή Χρυσοπηγῆς Χανίων.

ΚΙΤΤΗΚΗ

Θεοδόση Νικολάου

Όταν ήμαστε παιδιά μᾶς ἔλεγαν πῶς πρέπει νά σιωποῦμε
Γιὰ νά μποροῦν ν' ἀκούονται οἱ μεγάλοι
Ποῦ συζητοῦν γιὰ ὑποθέσεις σοβαρές.
Μᾶς ἔλεγαν νά μή μιλοῦμε στό τηλέφωνο
Γιατί δέν εἶναι τό τηλέφωνο παιχνίδι γιὰ παιδιά
Εἶναι κι αὐτό ἀναγκαῖο γιὰ τούς μεγάλους
Καί μάλιστα γιὰ πράγματα οὐσιώδη.
Καί ἄλλα πολλά μᾶς ἔλεγαν
Ποῦ ἐστένευαν τήν ἀπεραντοσύνη τοῦ κόσμου.
Ὁ λυγμός κατέβαζε τά βλέφαρα βαριά
Ἐνῶ ὁ ὕπνος στέγνωσε στό μάγουλο μία βούλα ἀπό δάκρυα.
Μιλήσαμε τέλος στό τηλέφωνο ὅταν μάθαμε τά περί ἤχου
Ὅτι δηλαδή ὁ οὐρανός εἶναι μία ἄλλη θάλασσα
Μέ κύματα πού σπάζουν ἢ πού σβήνουν κι αὐτά στήν ἀκοή.
Μιλήσαμε ὅταν στήν ἄλλη ἄκρη τῆς γραμμῆς
Δέν μποροῦσε νά εἶναι οὔτε ὁ λύκος
Οὔτε ἡ ἀρκούδα, οὔτε ὁ πρίγκιπας
Οὔτε ὁ Αἰ-Βασίλης μέ τό μυροβόλο ραβδί
Καί τά περδίκια ἀγαπημένα μέ τά λευκά περιστέρια
Νά σμίγουν τούς κελαηδισμούς τους.
Τώρα πού μάθαμε τί λέγουν οἱ μεγάλοι
Ἀφοῦ γίναμε κι ἐμεῖς μεγάλοι πιά,
Καταλάβαμε ἀκόμα καί γιατί δέν μπορεῖ ὁ κόσμος
Νά ἡσυχάσει μία στιγμή.
Καί εἶναι τώρα πράγματι ἡ ὥρα γιὰ νά κλαῖς.

